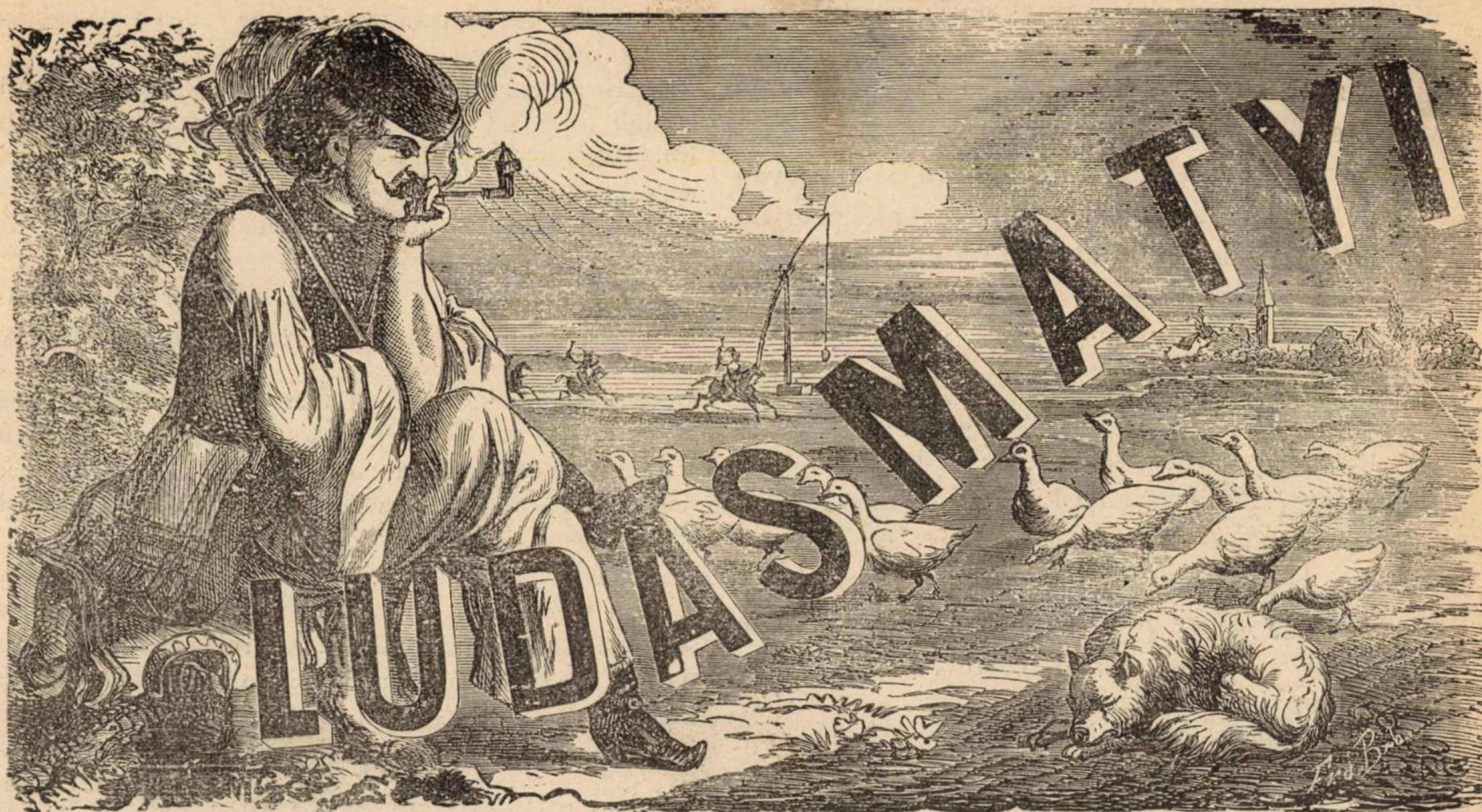

VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.

Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.

Pest, augusztus 11. 1872. 33 szám.

GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.

Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Kovács Sarolta levelei.

Boncz István rektor urnak Drávafokon.

Kedves édös tiszteletős rekturam!

Halhatta kigyelmed az én szerencsétlen sorsomat, a mibe estem. Azt gondolom, a szivem szakad meg, ha vissza emlékezem gyermek koromra, midőn még kedves édös rekturam okos tanitásait hallgattam.

Most itt vagyok a mária-nostrai fogházban, a nők fegyintézetében, s szabadulásomra nincs más mód, mint a kegyelem.

Kegyelmednek könyörgök tehát édes tiszteletös rekturam, kigyelmed komája és baráttya Bitónak, a kegyelmed szavára sokat szokott adnyi.

Bár csak én is megfogadtam volna a kigyelmed szavát, mikor azt mondta: „Sári! ne higyj annak a Bitónak", ugy most nem volnék a bajban, most legalább pógárasszony volnék és vóna uram, ha pógár is. Osztáng lássa kigyelmed édös rekturam, én pedig nem vagyok oka semminek, nem én csaltam meg űtet, hanem ű csalt mög engömet. Tugygya kigyelmed, hogy ű énneköm mindent igért, csak engegygyek neki, még azt is igérte, hogy elvesz, uri asszonyá tesz, hát osztáng az alyan pógár lány mint én akkor vótam, mög örültem, hogy uri uram lesz, és én uri aszszony löszök. Pedig iszen tudnom kellett vóna, hogy ha azt a faranczia becsületes jó aszszonyt én értöm mög csajta, engömet is mögcsajhat másér.

No de nem is vót vóna semmi baj, mert iszen anyi esztendűk uta éltünk együtt szépen, ugy vótam véle mint felesége, és mindig hittem neki, hanem mikor megtuttam, hogy ű kiakar én rajtam adnyi, osztáng megint másik feleségöt vennyi, hát én is ugy gondókoztam, hogy te vín ördög, ne csaj mög egészen, ha már feleségöd nem lészek, lögyek lagalább uriaszszony, lögyön pénzöm öleg. Azér vittem el a pinzit, mög a papirosait; és mögengedte, hogy rab lögyek, én a ki anyi esztendűk

uta felesége vótam és gyermekem is van tűle, ugy e hogy ez nem szép vót tűle?

Azér kérem kigyelmedet, hogy irjon néki vagy beszéljön véle, hogy bocsáson ki, és ha már néki nem kőllök, (iszen ü se köll ám neköm a vén ördög) kügygyön haza Drávafokra, akárhugyan élök otthunn, még is tisztességösebben élök, mint itt a rabságban.

Osztáng azt is mongya meg kegyelmed édös rekturam néki, hogy kis lányunkat is agygya viszsza néköm, és agygyon néki uri tartást, mert egy miniszter lánya csak nem éhet ugy, mintegy pógár lány. Mongya meg kigyelmed néki, hogy mit fog mondani majd az a kis lány, ha meg nő az esze, hogy olyan uri attya van, a ki nem szégyenlött egy falusi pógárlánnyal öszszeálnyi, nem szégyenölte osztáng mög csajni, azután mög rabbá tennyi.

Tegye mög kigyelmed ezeket az istenre kéröm, möglássa hogy mög szógálom, ha haza möhetök, mindig mögfogadom a kegyelmed szavát és mindig mögteszem kivánságát.

Maradok kedves édös rekturamnak

engedelmes

S á r i k á j a.

Szakolcza város polgárainak panaszos levele

Tóth Vilmos belügyminiszterhez, Kuba főespán ellen.

Kegyelmes vörös fejü uram!

Nem hisszük hogy midőn kegyelmetek ott Pesten ezt a redves Kubát, a mi ártatlan nyakunkra nyügnek és büntetésnek, főespánul kinevezték, ne tudták volna azt, hogy ez a Kuba, egy általán nem vérrokona annak a becsületes Kubának, a ki a hét vezérek társaságában, onnét a Kaspi tenger mellől e földre vándorolt, hogy társaival együtt uj hazát teremtsen neküok.

Kegyelmeteknek tehát vörös fejü uram! nagy hibája az, hogy farkas hályog van a szemükön.

Miután pediglen mi jámbor alázatos adófizető polgárok, nem türhetjük békével azt, hogy kegyelmetek ott a Sionhegyén, Mátyáskirálynak fényes palotájában kevélyen ülve, — a mi Kuba főespán által gyászba boritott állapotunk keserves voltáról föl ne világositassanak, — ezennel ezen irásunknak sorjában és rendjében, tudomására adjuk kegyelmességed vörös fejének, s általa az egész státusnak, miszerint, fujta volna fel kegyelmed azt a redves Kubát inkább dudának, mikor őt a mi lelkünknek elkeseritésére és méltó megbotránykozására főespánnak kinevezte.

Elölte kegyelmed ezzel a tőrpe emberkével minden örömünket.

Hogy pedig nem fundamentom nélküli a mi keserüségunk és fájdalmunk, mutatja az, hogy ez a rosz máju Kuba, nem tekintve állásának dignitására, v á r o s u n k n a k s t a t u t u m a i t, teljesen önkényüleg, a maga kutya körmeivel, megváltoztatta, — s mint ilyet küldötte fel Kegyelmetekhez megerősités végett.

De még ez infámis dologgal sem érte Kuba be, hanem miután érezte, hogy bolond természetétől ösztönöztetve, a tűzre rosz fát tett, — féltem kezdvén bőrét a kicserzés mesterségétől, saját maga javára és őrzésére, d r a g o n y o s v i t é z e k e t és b u s c s e r e p á r o k a t hozatott r á n k, hogy ha maga erejével nem, tehát ezeknek segitségével ráncba szedje és kordában tartsa a várost.

Hanem még itt sem állapodott meg Kuba.

Hogy magát hivatalába és furfangos állásába mind jobban megerősitse, az városi rendek és polgárok ellen, szörnyü paklizást vitt véghez a v i r i l i s t á k l a i s t r o m á v a l i s, törvény és dekrétum ellenesen állitván azt össze.

Végre, hogy mind ezen impertinentiák és turpisságok födezve legyenek, a városnak erre vonatkozó p r o t o k u l l u m a i t m e g r o n t o t t a, a dolgoknak igaz és hű állását elferditette, s igy mindezekben, nem a rendet és az igazságot, hanem a legnagyobb kutyaságot munkálta.

Kérjük ennélfogva kegyelmeségednek vörös fejét, hogy figyelembe vévén ezen mi országos sérelmeinket és panaszunkat, ébredjen fel kegyelmedben a lelkiismeretnek méltó szózata s habár eddig sok panaszos levelet a mester gerendára rakott is kegyelmed, — ne tegye ezt a többiek mellé, — hanem miként egy tisztességes és józan erkölcsü miniszterhez illik, — orvosolja meg ezen mi sérelmeinket minél előbb.

S ha ennélfogva kegyelmed kérésünknek eleget teend, s szokásaként nem ereszti azt el nagyot halló fülei mellett, mi is kötelezzük magunkat in solidum, hogy szivességeért rövid időn, egy kis szakolcai vörös posztóval fogunk kedveskedni kegyelmednek, melyből magyar nadrágot csináltathat. Isten áldása legyen egyébbként, kegyelmednek szép vörös fején!

Publikátió.

D r u m! d r u m! d r u m!

Adatik tudtára mindenkinek, a kiket illet, hogy miután augusztus 12-én pontban 12 órakor vége lesz a világnak, félórával előbb mindenki kiköltözzék a gyepre, nehogy a ház rászakadjon.

A ki ezen parancsolatot áthágja, két pengőforintal büntettetik.

A p i l i s i k u p a k t a n á c s.

Cantate a világ vége felé.

Komisz világ, cudar világ!
Nem érsz egy jó pipa dohányt,
Szuette már a tengelyed . .
Nyikorog fakó kereked,
Ide-oda hány, vet, lökdös,
Üssön beléd az üstökös.

Komisz világ, cudar világ!
Lássuk csak a komédiát.
Hogy romba dőlsz, azt jól teszed,
Hisz belőled rég kiveszett,
Becsület, erény, igazság, —
Uralgván rajtad a gazság.

No csak pusztuljon el tehát . .
Ez a közösügyes világ . .
S teremtsen ujat az isten . .
De valahogy rosz kedvében
Abba aztán — kérve kérem —
Osztrák-magyart ne teremtsen.

Ludas Matyi.

Levelezési lapok.

I.

Ludas Mátyás urnak Pesten.

Tudassa ön előfizetőivel, hogy a világ vége augusztus 12-én okvetetlenül bekövetkezik. Kezdődik pontban 10 órakor délelőtt, és tart éjféli 12-ig. Minden a legjobb rendben fog végbe menni. A terminus visszavonhatatlan.

Plantamour,
jövendő mondó.

II.

Plantamour proféta urnak, ott a hol található.

Az előleges értesitésért fogadja ön köszönetemet, hanem uram, nem lehetne prolongálni ezt a rövid terminust, mert attól félek, hogy mikorra az én előfizetőim — különösen a tiszafürediek, hova Pestről 6 nap szállitja a magyar királyi gyorsposta lapjaimat — értesitve lennének a pompás spektákulumról, akkorra már mindnyájan az Ábrahám kebelében járják a kállai kettőst. Válaszát várom *Ludas Matyi.*

III.

Ludas Maiyi urnak Pesten.

Tekintve azon fontos okokat, melyeket ön hozzám irt levelében elősorolt, van szerencsém ezennel értesiteni, hogy a „világ vége“ mától számitva száz esztendőre elnapoltatott. *Plantamour.*

Mi az az üstökös?

Nagyon ijesztgették egykor Debrecenben a publikumot az eljövendő üstökössel, s ama rombolásokkal, a melyeket az kegyetlen hatásával a földön el fog követni.

Megjelenik ezen ijedelmek közben esetleg a természet tanára a jámbor civisek között, s ezek mindenféléről beszélgetvén a nagy bölcsességü tanárral, végre azt kérdik tőle, hogy ugyan mondaná meg nekik, mi az az üstökös?

— Az az üstökös, — az az üstökös! — válaszolá mosolyogva a tanár — hát biz attól édes atyámfiai ne rettegjenek semmit, mert az nem egyébb Csokonaiként mint:

Földiekkel játszó égi tünemény...

„Helyszüke“.

Évekkel az előtt még midőn Petricsevich Horváth Lázár élt, s vele együtt az ő „Honderüje“, — ebben a szerencsétlen emlékezetü „Honderüben“ kegyetlenül megtalálták birálni egy vidéki szinészt Vámos-pircsről.

A jámbor szinész aztán e hottentota bánásmódra szörnyü dühbe jött, s legott irt saját védelmére egy cikket, beküldvén azt egész tisztelettel a „Honderü“ szerkesztőjének, hogy adja ki.

A „Honderü“ szerkesztője azonban igen szórakozott ember volt, s a beküldött cikkre, a „szerkesztői mondani valókban“ egyszerüen azt jegyezte meg: hogy „helyszüke miatt“ nem adható.

Erre a fumigálásra a sértett szinész még inkább dühbe jött.

Fogta tehát a tollat, utánna a papirost, s egyáltalán nem kimélve a közömbös indulatu szerkesztőt, azt irá neki, hogy: „Halja az ur!

Ha máskor az ur elhagyja magát bárkitől is bolondittatni, s helyet ád lapjában bárki ellen, én ellenem is a támadásnak, — ugy adjon helyet a védelemnek is.

Azért ujra elküldöm közlés végett a védelmi cikket. —

Ha pedig az ur az osztó igazság szabályai ellenére is, egyszerüen a „helyszüke miatt“ továbbra is megtagadja tőlem az elégtételt, akkor imádkozzék az ur, hogy én innét Vámos-pircsről valahogy bolondjába fel ne tévedjek Pestre, mert majd akkor megtanitom én az urat arra, hogy mi az a „helyszüke“.

A haspárt tánca

a nagy-kőrösi uri kaszinó előtt választási napon..

Csacskaságok a világ vége előtt egy nappal.

K e r k á p o l i fináncminiszter, ki különben soha sem szokott imádkozni, három nap óta naponként ötször imádkozik, mint valami mohamedánus, kérve az ur istent: hogy halassza el a világ végét legalább csak addig is, mig az adóhátrálékokat be exequáltatja.

S z á s z Károly cs. k. udvari poéta, azon való buslakodásában, hogy elébb elpusztul a világ, mint sem Szemere versére kadenciát talált volna, kicsapta pegazusát a tarlóra . . és egészen p r ó z a i s t a lett.

S i m o n Flórent az ismeretes kevésbeszédü prókátor, augusztus 4-én minden cliensének megküldte a borsos expensnotát, követelvén azoknak 3 nap alatti kifizetését, különbeni azonnali beperlés mellett.

Egy titkos szavazó tempói.

a nagy-körösi jobboldali intelligentiából,

Buzi Ferkó esete.

— Diák história. —

Volt egykor N.-Kőrösön egy diák, a ki mindig oly kényesen járt az utcán, mint valami páva.

Buzi Ferkónak hivták ezt a kényes teremtést.

Jó pufók egy kinézésü kölyök volt ez a Ferkó, ugy annyira, hogy különösen egy paraszt leányzó, Bozóki Sárika előtt igen kapós legény lett.

Nagyra is tartotta Buzi Ferkó e miatt az ő pipáját.

Történt egyszer, hogy ez a kényes legény ellátogatott ugy nyári délutáni időben az ő diák pajtásaihoz, s miután különben is olyan lomha és lajhár természete volt, neki feküdt ott az ágynak, s addig hentergett azon, hogy végre elnyomta őt a buzgóság.

Aludt mint egy bunda, s horkolt mint egy vadkan.

Ez a mulatság pedig kezdte az ébren levő diákokat annyival is inkább boszantani, mert Ferkó nem az a legény volt, a kit különben is nagyon szerettek volna.

Jó lesz ezt a legényt egy kissé elvaditani innét — mondá aztán az egyik diák.

— Bizony ne is rontsa itt nálunk a levegőt — viszonzá a másik.

— Majd alá öntöm én a forrót.

— Legalább nem hordozza oly hegyesen az ő pisze orrát.

— Meg is melegitem én a Ferkó legényt.

És azután meg is született a státus csiny.

Kezébe vette az egyik diák legott a tentás kalamárist, hozzá egy tollat, s a mint ott Buzi Ferkó, mint egy szentpáli hajadon hanyatt feküdt, bekeni a két vastag pofacsontját jó erősen, a homlokára is rajzol valami két csillagot, orra alá pedig olyan jó vastag bajuszt festett tintából, hogy büszke lehetett volna egy ilyen bajuszra maga Tököli Imre is.

Midőn mindezek szép csendesen megtörténtek, a szobában lévő tükröt félretették Ferkó orra elül, nehogy az, ha felkél, szokásaként legelőször is a tükör elé állitson.

Mert nagyon hiu volt Ferkó legény az ő ábrázatjára.

Tehát a tükör ellett téve, nehogy fizimiska ábrázatján a változásokat észrevegye.

Nem sokára aztán ez eset után a mi Ferkő diákunk Morfeus karjaiból kibontakozott, s némileg megsimitva haját és homlokát, s barátságos kezet szoritván pajtásival, ugy a mint illett, nagy kényesen hazafelé ballagott.

Az a kipingált állapot azonban, a mi ábrázatján ragyogott, nagyon feltünővé tette őt az utjába eső közönség előtt, s főleg a gyermekek seregesen tolultak utánna, s hosszasan bámulták, mint valami szerecsent.

Azután meg elkezdtek iszonyuan röhögni, mert némelyike felismerte azt, hogy ez még sem áfrikai, hanem nagy-kőrösi szerecsen.

A zsivaly e közben körötte nőttön-nőtt.

Asszonyok, leányok s a gyermekeknek egész serege zajgott oldalainál, s egyik a másikat ijesztgetve mondá:

— Hátra ne nézz, vad ember jár . . .

Buzi Ferkó mind ezen csodálatos tüneményeknek, nem tudott maga előtt kellő magyarázatot adni, s a mint körötte a közérdekeltség fokozatosan nőtt és fejlődött, az ő zavara is azon arányban tornyosodott az ég felé.

Mintha gőzerővel tolták volna, ugy sietett haza.

Midőn pedig e nagy zaklatás közben végre valahára már lakhelyéhöz közel volt, s az udvarba ért, édes anyja meglátva őt, ugy megijedt, kedves fiától, hogy az menten beszaladt előle, s magára zárta az ajtót.

— No! ez még a legbolondabb história — sohajtá Buzi Ferkó — még csak ez kellet, hogy édes anyám is ellenségnek tartson!...

Ferkó azonban nem hagyá magát e mütét által fiui indulatjában zavartatni, s hoszasan dörönbölt, hogy édes anyja nyissa ki neki az ajtót.

Hanem biz az a jámbor istenfélő asszony, szörnyen megijedt attól a szokatlan ábrázattól és nem eresztette be.

Ferkó azonban mind ezek dacára sem tágitott, sőt tovább is ott zakatolt az ajtón mondván:

— Eresszen be édes anyám! hisz én vagyok, — a Ferkó fija, ne féljen semmit.

Az a jámbor öreg asszony pedig ez alatt kezébe vette a nagy kapcsos bibliát s ennek gondos oltalma mellett, ki — kikukucskált az ablakon, hogy ott áll e még az a csunya fekete képü indus, az ő villogó szemeivel s éktelen nagy bajuszával.

Világért sem nyitotta volna neki ki az ajtót.

Ferkót kezdte a hideg rázni mérgiben.

Egy felől anyjának szerencsétlen elzárkózása, — más felől meg az utcán annak a sok kamasz kölyöknek a visitása, majd halálra gyötörte.

Különösen azok a kamasz kölykök folytonosan ingerelték s még a kutyákat is uszitgatták reá, mondván:

— Csipd meg duncsi! haj' rá bundás!

Ennyi insultatiót alig lehetett tovább tűrni békével.

Be is kiáltott azután kegyetlenül édes anyjának, hogy hát hiszen, nem vagabundus ő, hogy ő előle ennyire el kellene zárkózni, — azért tehát ha jót akar, nyissa is ki neki az ajtót, mert különben ugy összetöri mint a pozdorját.

A szegény asszony aztán végre nagy sokára még is fel kezdett ismerni némi körvonalakat ezen a csodálatos alakon. — s igy nyitotta meg neki az ajtót, hogy hát menjen be minél előbb.

A szegény asszony összecsapta a két kezét, midőn fiát ennyire kifunirozva látta maga előtt.

A gyermekek meg kint az utcán elszörnyülködtek e látványra, s egyre orditottak.

— Hogy no most az öreg Buzinét megeszi a kisértet.

A jó öreg asszony azonban ez alatt fogta a tükröt, — oda tartotta azt fija elé, hogy nézze meg magát abban, mivé lett az a szép piros ábrázat! ? . . .

Ferkót e látványra majd a guta ütötte meg.

— Mi lesz most ebből? — sohajtá mintegy magán kivül — elmegy ennek a hire keletre, nyugotra, — holnap erről beszél az egész város, — s Bozóki Sári nem szereti többé!...

Ferkó meg volt ez eset által szörnyüségesen alázva hiuságában, — s évek hoszu során át nem látta őt senki oly kevélyen sétálni, mint a pávát... hanem most már ismét ugy sétálgat, mint egy tizenhárom próbás pecsovits, csakhogy nem sokat ad rá a kőrösi urikaszinó se, hanem annál kevesebb becsülete van a demokrata egyletek előtt is.

Az első pétervásári vásár.

Humoristikó heroikus költemény 7. énekben.

Irta Joskó Zazravecz szénégető.

Második ének.

De profundis klamavi ad te Domine.

Pétervásár Gyöngyöstől, éjszakra hegyek közt
elterülő kis város, guny néven csupa kunyhó.
Hogyha a Mátratetőn által gyalogolhat az utas,
Négy mértföld csak is, és zöld lombok alatt visz el utja,
Ám de, kinek sziklát nem tetszik mászni, szekéren
Hét jó mértföld távolságú útra legyen kész.
Az, mi derék és jámbor céhbeli csizmadiáink
az rövidebb és szebb utat választva haladtak;
már tiz óra felé sűrű bükk lombnak alatta
kigyózott s vezetett fel az utjok Mátra tetőre;
még fél óráig kellett az hegy tetejéig
mászniok, és akkor pihenésre leülni határzák.

Fent az hegy tetéjén, egy nagy kőszikla tövénél
Állott egy forrás, az az áll még mái napiglan,
Jéghideg és kristály vize az legjobb italúnak
tartatik, és annak tarták száz évnek előtte.
Az hegyi pásztorok itt tarták delelőjük örökké,
vagy ha vadászat volt, a vadásztanya itt vala mindig,
Császárforrás volt ennek neve régi időben..
Ámde ma hangzatosabb „vargák kutjára“ nevezték,
Itt vala az célpont, itt kell történni ebédnek;
„mig odaérnénk pajtásim — Tari adta tanácsul —
Zengjünk egy szép dalt, melynek kitörő tele hangja
Szunnyadozásából felköltse az erdei ekhót.“

Fent pedig akkoron az kutnál négy ifju legény ült,
Ökröket őriztek s jöttek kenyerezni szokásként.
Fel hallák szakadozva, miként az hang töredék jött
A „könyörülj Istent“ s a bünös lélek imáját,
sziv szomorúságból eredő mély bánat epesztést.
És az négy ifjú elkezde nevetni vidáman..
„Vaj mi zarándok bucsus nép zeng éneket itten
Tán Bene várából jöttek ki az eltemetettek
lelkei és búcsút járnak penitentia képpen.“
Ekkép vélekedék egy karcsu fiucska, tömött szép
göndör fürtökkel, kit papnak szánt vala anyja.

„Majd szét nézek öcsém!“ — szólt egy tiz évvel idősebb,“
És meggyőzendő, tellépe a szikla tetőre.
Onnan a több száz éves bükkök lombja közül, szép
kis panoráma terült, daloló céhbéli barátink,
Sorba, miként vad lud, ha közelg nyilása tavasznak,
Jöttenek ők szép rendben hoszszú gorbe nyakakkal.
Az mi fiunk pedig az győződő, szikla tetőről —
mint farkán repülő mókus, leugorva, kiáltott:
„Fickók, tajt pípám fogadás, tiz itce bor ellen,
megmondom kiktől jő feltöredezve az a hang. —
És az barna fiú, kit papnak szánt vala anyja,
gyenge, de naptól barnított kezeit kiterítvén,
„Az fogadás álljon“ — szólt és ime az fogadás állt.

Most miután a mi kedves jó céhbéli barátink
Nagy neveit túdjúk, helylyén tartom — ha azonkép
megnevezendem a két fogadást tévő fiatalt, — és
két pajtássúk mint fogadásúk néma tanuját.
Az szép barna legény, kit papnak szánt vala anyja,
Volt Nyilas! és a nálánál tiz évvel idősebb
Dosztal, — a más kettő fogadásuk néma tanuja —
korra egyenlően huszenegy évű. — Gyenes és Fritts.
És mikor — „álljon az az fogadás“ — elhangza Nyilastól,
Dosztal is ugy érzé, hogy szólnia kell, mielőtt a
hangot adó karaván felmászik a hegy tetejére,
„Gyöngyösi csizmadiák, Pétervásárra menendők,“
volt a komoly meggyőződés hangján kiadott szó.
— „Azt majd akkor tudjuk meg, ha felérnek idáig,
És ha veszítettem, ne legyen pap semmi fajomból,
hogy ha magam meg nem boszúlom a csizmadiákon“
„— Akkor öcsém készülj felelé Dosztal — mivel ime —
Itt jönnek — s a négy fiatal háttérbe huzódott,
A mogyoró bokrok közt főzendők csatatervet
(következik a III-ik ének.)

Egy testamentom.

Bernát Gazsi, nehogy készületlen találja a világ vége, testamentomot tett, s minden adóságát a lipótvárosi bazilika felépitésére hagyományozta.

Legváltoztatás.

Találkozik két jó barát egymással.

— Ejnye pajtás de rég nem láttalak. Eddig a komlóban csak találkoztunk néha, de egy idő óta hiredet sem hallja ott az ember.

— Tudod, most a Beleznaiba járok, mert orvosom azt tanácsolta, hogy változtassak levegőt.

Ludas Matyi eredeti okmánytára.

Szakács István makói szabómesternek.

Goromba szamár!

Kend olyan szemtelen volt, és kétszer irt nyilt levelezési lapokban, hogy küldjem meg a 2 frt 50 krt.

Hát nem mondtam én kendnek ostoba tökfilkó! hogy azt a nadrágot utánvétellel küldje?

Miért nem tette kend ezt??

Vagy ha nem értette kend azt a kifejezést „utánvét" mért nem kérdezett meg kend valakit, hiszen bármelyik kofa (kendhez hason zőrü,) megmondta volna.

Miézt volt kend oly orczátlan, szemtelen és vad goromba, hogy engemet nyilt levelezési lapokon pellengére állitson kend!

Mintha én azt a rongyos 2 forint 50 krajczárt nem birnám vagy nem akarnám megfizetni:

Nem birt kend nekem zárt levélben irni, mint én azt teszem?

Van kendnek pofája???

Kérdezze kend meg Singer és Klauber urakat, hogy szoktam fizetni, azok megmondják, mert ismernek.

Vigyázzon kend magára, nehogy felpofozzam.

Engem 2 frt 50 krért nem szabad nyilvános levelekben megszéggeniteni.

Érti kend ostoba szamár!

Érti kend ökör!

Különben itt küldöm a 2 frt 50 krt.

Oltványi Gáspár.
földeáki pap.

Pompás magyarság

lásd és olvasd éppen a „Magyar király" szálloda folysóin.

Figyelmeztetés.

Miután a t. cz. vendégek kívánatára a

Borravalót.

pénzek beszámittatnak, kérelmünk oda járul, jövőben olyanokat ki nem szolgálni, mert csak is a szállodai szolga szolgálatokért a házon kivül, és ne tessék podgyászat viteleért fizetést igényelhetnek.

Zsiga pósta.

Kemenszky János urnak, a csapdi baloldali polgári olvasókör elnökének: A meghivást köszönöm, és ha addig Plantamour kóborgó üstököse, ki nem veti a földet sarkából, mindenesetre részt veszek Lajos estvéjén.

Buksinak: *„Felfordult világ"* várjuk meg mig ferfordul.

„Lipót képviselőné siralma" hoszszura nyujtott szentiváni ének. Miután már Szász Károly is csak prózában szokott beszélni, ezt is elmondhatjuk pár szóval: t. i. Lipót képviselőt azért nem akarja a felesége Pestre felbocsátani, mert attól fél, hogy valamelyik sörházban megeszik a legyek.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly** Pest, 1872. Nyomatott Neuer I.nál.